

Ганю. Той ме забележи, почна да ми маха съ калпака и отдалечъ говорѣше нѣщо, което не можахъ да дочуя. Азъ разбрахъ, каква е работата. Като се спре влака, той скочи на земята, притече се при мене и ми разказа, съ голѣмъ примѣсъ отъ енергични псувни, следното: — Остави се, брате, изпотрепахъ се отъ бѣгъ. . . Какъвъ бѣгъ, бай Ганю? А бе какъвъ бѣгъ! Ти нали бѣше се зазяпалъ тамъ въ гостилницата. . . Е? отвърщамъ азъ.

— Е? Въ това време, разбирашъ ли, оня до вратата задрѣнка звѣнеца, па чухъ, че свирна машината, излизамъ, — не можахъ да ти се обадя, — гледамъ нашиятъ влакъ потегли. Бре! Килимчето ми! Та като фукна подиръ него, па бѣгъ, па тичане — остави се! Хеле по едно време гледамъ, поспрѣ се и азъ хопъ! та вжтре. Единъ ми поизвика нѣщо сопнато — хекѣ, мекѣ, — азъ знаешъ, не си поплювамъ, пооблещихъ му се насреща, показахъ му килимчето, нейсе, разбранъ човѣкъ излѣзе. Позасмѣ се даже. Кой да знае, че ще се връщаме пакъ назадъ. Унурска работа!

Азъ се смѣхъ отъ душа на бай-Ганювото приключение. Бедния! Влакътъ маневриралъ да влѣзе въ друга линия, а бай Ганю тичалъ, горкия, цѣли три километра да го гони, — зеръ килимчето му вжтре! . . .

— Ами ти, отъ бързане, забравилъ си да заплатишъ бирата си, бай Ганю.

— Голѣма работа! Тѣ малко ли ни скубятъ! — отговори бай Ганю, съ единъ тонъ, нетърпещъ възражение.

— Азъ я платихъ.

— Ималъ си болъ пари — платилъ си я. Я